சிந்தனை
தொகுதி vi இதழ் iii - 1994

சோழர் காலத் தமிழகத்தில் சமூக ஒன்றுகூடல் மையங்களின் முகாமைத்துவம்

சாசனச் சான்றுகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஓர் ஆய்வு

செல்லையா கிருஸ்ணராசா.

முகாமையின் தோற்றம்

நதிக்கரை நாகரிகங்கள் தோற்றம் பெற்ற காலத்திலிருந்தே நீர்ப் பங்கிடு தொடர்பான முகாமையின் பாற்பட்ட அறிவுத்திரட்சியினை இயல்பாகப் பெறும் வாழ்வு உருவாக்கம் பெற்றது எனலாம். இயற்கை விடுத்த சவாலை எதிர்கொள்ள முனைந்த மனிதன் தனது அறைகூவலாக சில சாதனைகளைப் புரிய முற்பட்டான். அதன் விளைவு நதிகளின் போக்கிற்குக் குறுக்கே அணைக்கட்டுக்கள் உருவாகின; ஆற்றின் போக்கு இதனால் தடுத்து – கட்டுப்படுத்தப்பட்டது; கால்வாய்கள் மூலம் நீரைப் பங்கிட்டு விளை நிலங்களுக்கு நீர்பாய்ச்சப்படும் முகாமை முறைமை தோற்றுவிக்கப்பட்டது. வெள்ளப் பெருக்குக் காலங்களில் ஆற்றின் குறுக்கே அமைக்கப்பட்டிருந்த அணையின் நீர்ப்பூட்டுக்கள் திறந்துவிடப்பட்டு வெள்ளப் பெருக்கு தவிர்க்கப்பட்டது. சுட்ட செங்கட்டிகளின் உபயோகத்தின் மூலம் நீரினால் பாதிப்புக்குட்படாத வாழ்விடங்கள் மனைகள் உருவாக்கப்பட்டன. இவ்வாறு வாழ்வினூடே கண்டுகொள்ளப்பட்ட முகாமைபற்றிய அனுபவத் திரட்டுக்கள் பின்னர் வரிவடிவில் பொறிக்கப்பட்டு ஆவணப்படுத்தப்பட்டுப்பின்னர் அவை ஒரு வகையான முகாமை முறையில் களஞ்சியப் படுத்தப்பட்டன.

இற்றைக்கு 5000 ஆண்டுகட்கு முன்னரேயே குறிப்பிட்ட நதிப்பள்ளத்தாக்கின் செழிப்பான வண்டல்மண் படுக்கைகளில் மனிதன் இயற்கையை முகாமைத்துவம் புரியும் தனது வாழ்வினைத் தொடங்கி மேலாண்மையைத் தோற்றுவித்திருந்தான்.

வளமான வண்டல் மண் படுக்கைகளில் வாழ்வு முறை செழிப்படைந்தமையைத் தொடர்ந்து அவ்வாழ்க்கை முறையின் மையங்களாக நகரங்கள் பெரும் எண்ணிக்கையில் தோற்றுவிக்கப்பட்டிருந்தன. மானிட சமுதாயத்தின் முதலாவது நகர மயமாக்கம் (Urbanization) நிகழ்ந்த இவ்வண்டற் சமவெளிகளே முகாமை முறையின் தோற்றமாகவும் விளங்கினவென்றால் மிகையாகாது. இந்நகர வாழ்வின் செழிப்பே மிகையுற்பத்தி (Surplus Produ-cetion) முறையின் வளர்ச்சிக்கும் அதன்

ஊடங்களின் (Mass Media) தோற்ற வளர்ச்சிக்கும் அடிப்படையை இட்டுக் கொடுத்திருந்தது. அவையே பின்னர் மக்களின் ஒன்றுகூடல் மையங்களாகவும் ஆவணக் காப்பகங்களாகவும், ஆலயங்களாகவும், அரண்மனைகளாகவும் பரிணாமம் பெற்றன. இம்மையங்களில் கருத்துக்கள் பரிமாறப்பட்டன; தொழில்நுட்ப உத்திகள் விவாதிக்கப்பட்டன, சுகாதார முறைகள் பரிசீலிக்கப்பட்டன; புதிய அறிவியற் கண்டுபிடிப்புக்கள் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டன பின்னர் அவை கண்டறியப்பட்ட வரிவடிவில் (Script) பதியப்பட்டு ஆவணங்களாகக் களஞ்சியப்படுத்தப்பட்டன. இறுதியில் இம்மையங்கள் பல தொழிற்பிரிவுகளாக (Division Labur) பிளவுபட்டிருந்த அந்நகர மக்களை ஒரணிப்படுத்துகின்ற முகாமைத்துவத்திற்குள்ளாக்கியதன் விளைவாக அரசு அரசன் - அரசாட்சி (State - Kingship - Reign) என்பன உருவாகின. அரசவம்சங்கள் தோற்றம் பெற்றமையைத் தொடர்ந்தே ஆதிக்க நுட்ப முகாமைத்துவம் வளர்ச்சி கண்டது. இவ்வாதிக்க நுட்ப முகாமைத்துவம் சமகாலத்தில் மக்கள் மத்தியில் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த சமய முறைகளைத் தழுவிய வகையிலேயே புராதனகால-மத்தியகால சமுதாயங்களில் தாக்கத்தினை ஏற்படுத்தி நின்றமையைக் காணலாம். (சித்திரலேகா மௌனகுரு; 1985, பக் 49, பக் 57ல் அடிக்குறிப்பு 4ஐப் பார்க்கவும்).

தென்னிந்தியாவில் காணப்பட்ட மக்கள் ஒன்றுகூடல் மையங்கள் (Community Centers) ஆதிக்க நுட்ப முறையின் முகாமைத்துவம் வளர்ச்சி கண்டதன் பின்னணியில் மக்கள் பிரதிநிதிகளின் மையங்களாகத் தோற்றுவிக்கப்பட்டன. (Panjayath / Kuriyul) சோழப்பேரரசர்களது அரண்மனைகளை எடுத்துக்கொண்டாற்கூட அவை முதலில் கோயில்களாகவும் பின்னர் வங்கிகளாகவும், தொழிற்கூடங்களாகவும், ஆவணக்களஞ்சியங்களாகவும், ஆதுலர் சாலைகளாகவும் இறுதியில் நாடக மன்றுகளாகவும் தொழிற்பட்டிருந்தமையை சாசனச்சான்றுகள் வாயிலாகக் காணும்போது அங்கு சிறந்தவொரு முகாமைத்துவமுறை நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டமையை உறுதிப்படுத்திக்கொள்ள முடிகிறது., (தென்னிந்தியக் கோயிற்சாசனங்கள், பக்கம் 11 பகுதி 11, 1953-1957). அவ்வகையில் கி. பி. 9ம் நூற்றாண்டிற்கும் கி. பி. 13ம் நூற்றாண்டிற்கும் இடைப்பட்ட காலத் தென்னிந்திய அரசியல் முகாமைத்துவப் பரப்பில் கடல்சார் பேரரச அமைப்புமுறை ஒன்று தோற்றம் பெற்றதோடல்லாது புவிசார் அரசியல் முறையிலும் பெரும் தாக்கம் ஏற்படக் காரணமாக இவ்வாதிக்க நுட்பமுறையின் முகாமைத்துவம் வழிசமைத்தது. இதற்குப் பேரரசச் சோழர்களது ஆதிக்க விஸ்தரிப்பு நடவடிக்கைகள் வடிகால்மைத்துக் கொடுத்திருந்தன. இவ்வறிமுகப்பரப்பின் பின்னணியில் பேரரசுச் சோழர்கால முகாமைத்துவத்தின் சிறப்பியல்புகளை இக்காலத்தில் வளர்ச்சி பெற்றிருந்திருக்கக்கூடிய சமூக ஒன்றுகூடல் மையங்களுடன் தொடர்புபடுத்தி ஆராய்வதாகவே இச்சிறு ஆய்வுக் கட்டுரை அமைகின்றது.

சோழர்கால நிலமானிய அமைப்பு முறையும் முகாமையும்:

சோழர்காலப் பேரரச அமைப்பு முறையின் நடவடிக்கைக்களமாகத் தஞ்சாவூர் உருவாக்கப்பட்டிருந்தது. இக்களமானது தஞ்சைமுத்திரையர் என்றநிலச்சுவாந்தரின் பெரும் செல்வாக்கிற்குள் அகப்பட்டிருந்த முறையில் சோழவம்சம் ஒரு மானியமுறைப் பொருளாதாரக் கட்டுமானத்தைத் தழுவி எழுச்சிபெறவும் வழிவகுத்திருந்தது. (நீலகண்ட சாஸ்திரி, கே, 1966, பக் 192) தஞ்சாவூரின் அமைவு நிலையமானது தரைவழி வந்த தென்னிந்திய வாணிபமார்க்கங்களையும், நாகபட்டினத்துறைமுகத்தைக் கொண்டு வங்காள விரிகுடாவில் அமைந்து காணப்பட்ட கடல்வழி வாணிபமார்க்கங்களையும் இணைக்கின்ற வகையில் அரச கட்டுமானப் பணிக்கு (State Craft) அடித்தளமிட்டுக் கொடுத்தமையைச் சான்றுகள்

உறுதிப்படுத்துகின்றன. தென்னிந்தியாவின் நெற்களஞ்சியத்தின் நடுவண்ணாக தஞ்சாவூர் அமைந்திருந்தமையும்; நிலமானிய சமூக உற்பத்தியுறவுகளுடன் இணைந்த பொருண்மிய - சமூக மேற் கட்டுமானக் கோப்பினைப் பாதுகாப்பதற்கு ஏற்ற நிறுவனங்களை உருவாக்குவதற்கும் அது உதவியது எனலாம். இப்பின்னணியில் சமூக ஒன்றுகூடல் மையங்களான கோவில்கள், மன்றுகள், ஆதுலர் சாலைகள் (வைத்திய சாலைகள்), சரஷ்வதி பண்டாரங்கள் (நூலகங்கள்), கல்விச்சாலைகள் (பல்கலைக் கழகங்கள்) போன்றவற்றை உருவாக்கி, நிலமானிய அமைப்பு முறைக்கேற்ப சட்டதிட்டங்களையும், கல்விமுறையினையும், சேவைமுறையினையும் (Rule anJ Regulations Education Service) உருவகித்துக் கொடுக்கப்பட்டமையைக் காணமுடிகிறது. பின்னர் அச்சமூக நிறுவனங்களுடாகவே குறிப்பிட்ட வரையறைக்குட்பட்ட வகையில் பேரரச அரசியல் நிர்வாக முறைகளுடன் இணைத்து நடைமுறைப்படுத்தப்பட்ட முகாமையை நாம் சோழர் காலத்தில் காண்கின்றோம். அதுவே கோயிற் பொருளாதார முகாமைத்துவ ஒழுங்கின் சிறப்பியல்புகளாக மத்தியகாலத் தென்னிந்திய மக்கள் மத்தியில் நிலைத்து நின்று சமயத்தின் பெயரால் அதே மக்கள் மீதான ஆட்சியதிகாரத்துக்கான ஆணையை (Mandate) அரசுக்குப் பெற்றுக் கொடுத்திருந்தது. (சித்திரலேகா மௌனகுரு 1985 பக்கம் 37). இந்நிலமையானது தென்னிந்தியாவைப் பொறுத்தவரையில் சோழப் பேரரசர் காலத்திற்கு அப்பாலும் தொடர்ந்து செல்வாக்குச் செலுத்தியதோடு, தென்கிழக்காசிய நாடுகளிலும் அதே பொருளாதார அடித்தளத்தினைக் கொண்ட 'கோயிற் பண்பாடு' பரவுவதற்கும் காரணமாக அமைந்தது. விஜய நகரப் பேரரசு கால் சமுத்திரப்பண்பாடு (Oceanic Culture) இதற்குச் சிறந்ததோர் எடுத்துக் காட்டாக அமையும்.

நிலமானிய சமூக உறவுகளின் முகாமைக்குரிய நிறுவன வடிவங்கள்:-

சோழப் பெரும் பேரரசர்களை முதலாம் இராஜராஜன் (985 - 1014 A.D.) முதலாம் இராஜேந்திரன் (1012 - 1044 A.D) விரராசேந்திரன் (1063-1069 A.D.) முதலாம் குலோத்துங்கன் (1070 - 1110 A.D) ஆகியோரால் நன்கு திட்டமிடப்பட்டு உருவாக்கப்பட்ட சமூக ஒன்றுகூடல் மையங்களுள் ஆட்டைவாரியம் (Supervising Commit.ee), ஏரிவாரியம், பொன்வாரியம் என்பன மிகவும் தாழ்ந்த மட்டத்திலிருந்து மேல்நோக்கிய நிலைகளை நோக்கியவாறான முகாமைத்துவச் செயற்பாட்டை நடைமுறைப்படுத்திய முறையைச் சாசனச்சான்றுகள் கொண்டு உறுதிப்படுத்திக்கொள்ள முடிகிறது. இவை மத்திய அரசினை நோக்கிய அல்லது பிரதான பண்டகசாலையின் பொருண்மிய மேம்பாட்டிற்கான வருமான அதிகரிப்பு முகாமையை சிறந்த பயிற்சியுடன் ஆற்றிமுடித்தன. தற்கால முகாமைத்துவ நெறியில் இம்முறை "Bottum up approach" என குறிப்பிடப்படுவதனை காண்கின்றோம். இவ்வணுகுமுறையானது (ஏற்கனவே விதைந்துரைக்கப்பட்ட) வியவஸ்தையை (கோட்பாடுகளை) நடைமுறைப்படுத்துகின்ற முறையிலே சமூக. உறவுகளை மேல்நோக்கிய வகையில் நிறுத்திய சமய நிறுவனங்களின் பூரண ஒத்துழைப்புடன் அவற்றைத் தயார் படுத்தி வைப்பதனை நோக்கமாகக் கொண்டதாகும். இங்கு சமய நிறுவனங்கள் மக்களது பூரண ஒத்துழைப்பினை மறைமுகமாக மத்திய அரசிற்குப் பெற்றுக் கொடுப்பதற்காக 'தமது சேவையினை' அகலப்படுத்தி - ஆற்றுப்படுத்தியிருந்தன. இதனாலேயே இந்துக் கோவில் என்ற தனித்தவொரு நிறுவனம் வங்கிகளாகவும் தொழில் வழங்கும் நிறுவனங்களாகவும் குத்தகைதாரர்களாகவும் செயற்பட்டு மக்களது தொடர்பகங்களாக பன்முனைப்படுத்தப்பட்ட நோக்கில் மக்கள் மத்தியில் மத்திய அரசின் ஆணைகளை நிலைநிறுத்துவதற்கும், அதன் அடிப்படையில் அரசின் நிலைப்பேறிற்கான அங்கீகாரத்தினை மக்களிடமிருந்து மறைமுகமாகப் பெற்றுக் கொள்வதற்குமாகச் செயற்படவாய்ப்பாயிற்று. இந்நிலையை 'Publ c Management Strategy' எனத் தற்கால முகாமைத்துவ நெறியில் குறிப்பிடப்படுவதனை நாம்

காண்கின்றோம். சோழப்பேரரசர் கால அரச முறைமை இத்தகைய முகாமைத்துவ நெறியைத் தழுவியிருந்தமையைச் சாசனச் சான்றுகள் வாயிலாகக் காணமுடிகிறது.

நிலம், கோவில் சொத்துடமை:-

சோழர்காலத் தமிழகத்தில் சிறப்புப் பெற்றிருந்த பெரும்பாலான கோவில்கள் பல்வேறு வடிவங்களில் சொத்துக்களைத் தம்மகத்தே கொண்டு விளங்கின. தனியுரிமையுடைய பயிர்ச்செய் நிலங்களாகவும் குத்தகைப் பங்குரிமை கொண்ட நிவந்த நிலங்களாகவும், இறையுரிமை கொண்ட வருவாய் நிலங்களாகவும் ஆடு, மாடு போன்ற கால்நடைகளாகவும் பொன்னாகவும், பொற்காசுகளாகவும், பொன் அணிகலன்களாகவும் இன்னும் பல்வேறு நிவந்தங்களின் உரிமையாகவும் கோவில்களுக்குச் சொத்துடமை குவிந்து கிடந்தன (ராசுகுமார், மே. து., 1978, பக் 22).

பேரரசுக்குரிய ஆழ்புலம் அதிகரித்துச் செல்வதற்கேற்ப விகிதாசார அடிப்படையில் நன்செய் - புன்செய் நிலங்கள் பற்றிய வகையீடுகளும் நிலப்பரப்பும் அதிகரித்துச் சென்று அவை கோயிலுக்குரிய நிலமாக ஆக்கப்பட்டன. முதலாம் இராஜராஜன் காலத்து (**985 A D - 1014 A.D**) பேரரச ஆள்புலப்பரப்பினைவிட அவனது மகனான முதலாம் இராசேந்திரனது காலத்து (**1012 A.D-1044 A.D**) பேரரச ஆள்புலப் பரப்பு உள்நாட்டிலும் கடல்கடந்த நாடுகளிலும் அதிகரித்தமையை இம்மன்னர்களால் வெளியிடப்பட்டிருந்த மெய்க்கீர்த்திச் சாசனங்கள் வாயிலாகக் கண்டு கொள்ள முடிகிறது. பேரரசின் ஆள்புலப் படர்ச்சிக்கேற்ப மாகாண நிர்வாகப் பகுப்பும் அதிகரித்துச் சென்றது. பொதுவாக அவை மண்டலங்கள் என்றே அழைக்கப்பட்டன. மொத்தமாக ஒன்பது மண்டலங்கள் சோழப் பேரரசின் மாகாணக் கூறுகளாக இடம்பெற்றிருந்தன. ஈழமான மும்முடிச் சோழமண்டலம் என ஒன்பதாவது மண்டலமாக இலங்கை சோழப் பேரரசிற்குள் உள்ளடக்கப்பட்டிருந்தமையை மெய்க்கீர்த்திச் சாசனங்கள் உறுதிசெய்கின்றன. மன்னர்களது ஆட்சியாண்டு (Regnal years) அதிகரிக்கஅதிகரிக்க புதிதாகக் கைப்பற்றிய நிலங்களின் பரப்பும் அதிகரித்துச் சென்றமையை மெய்க்கீர்த்திச் சாசனங்களின் பருப்பமும் நீட்சியும் எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

இவ்வாறு ஆள்புல விஸ்தரிப்பிற்கே புதிதாகக் கைப்பற்றப்படும் நிலங்கள் நன்செய் நிலங்களாகவும் - புன்செய் நிலங்களாகவும் வகையீடு செய்யப்பட்டு, அளந்து அவற்றின் நிலப்பரப்பிற்கேற்ப இறைநிலங்களாகவும், இறையிலி நிலங்களாகவும் வருமானவரிப்பொத்தகத்தினால் பதிவேட்டில் (கோயிற் பதிவேட்டில்) பதிவுசெய்யப்பட்டன. இப்பதிவினைச் சரிபார்ப்பதற்காகவும் தேறிய வருமானத்தை இறை நிலங்களுடன் ஒப்பிட்டு ஐந்தொகைக் கணக்கினைப் பதிவு செய்வதற்காகவும் வேண்டிப் பேரரசிலுள்ள இறைநிலங்கள் திரும்பத்திரும்ப அளவீடு செய்யப்பட்டிருந்தன. இதற்கென அளவுகோல் முறையும் சோழப்பேரரசர் காலத்தில் நடைமுறையில் இருந்தமையை சாசனச்சான்றுகள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. (Tiromalai, R., 1987 , P 103 - 104 முதலாம் இராஜராஜன் காலத்தில் 'இராஜராஜன் அளவுகோல்' பேரரசிலுள்ள இறைநிலங்கள் இரண்டு தடவை திரும்பித்திரும்பி அளவீடு செய்யப்பட்டிருந்தது என்பதனையும் அறியமுடிகிறது. இவ் அளவைமுறை (Servey: Land Serv.ying) கோயிலின் முகாமையிலேயே கண்காணிக்கப்பட்டு நடத்துவிக்கப்பட்டது என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. மொத்த தேசிய வருமானக் கணக்கீடு செய்யப்பட்டதன் பின்னர் மத்திய அரசிலுள்ள வரிப் பொத்தகத்தினால் (ஒருவகை) நிதி உத்தியோகத்தர் அல்லது Finance Minister) மத்திய அரசுற்குரிய வரவுப்பதிவேட்டில் பதியப்பட்டது. அதன் ஒரு பிரதி கோவில்களிலுள்ள வங்கிகளுக்கும் அனுபபிவைக்கப்பட்டது. இவை பின்னர் கோயிற் சாசனங்களாக வலிமைப்படுத்தப்பட்டிருந்தன

இதுவே வேளாண்மை உற்பத்தி முறையில் கோவில்கள் நேரடியாகப் பங்குகொள்ள வேண்டியிருந்த சூழ்நிலையாகும்.

உற்பத்திக்கு அடிப்படையான விளை நிலங்களைப் பெருமளவில் உரிமையாகக் கொண்டு, உற்பத்தியை உருவாக்குவதில் பெரும் பங்கு கொண்டிருந்த இடைக்காலக் கோவில்கள் நில உற்பத்திக்கு (வேளாண்மைக்கு) இன்றியமையாத தேவையான நீர்வளங்களை நிலைப்படுத்தி, நீர்ப்பாசன வாய்ப்புக்களை விரிவாக்கி வைத்திருந்தன. நீர்ப்பாசனத்துக்கான ஏரிகளும், குளங்களும், வாய்க்கால்களும் வேறுபல பாசன வழிமுறைகளும் பெரும்பாலும் கோயில்களுக்கே உரித்தாக இருந்திருக்கின்றன. (ராசுகுமார், மே. து, 1978, பக் 125). இச்சாதனங்களிலிருந்து பெறப்பட்ட வரி முறைகள் அவ்வரியின் அளவு முதலானவற்றைத் தீர்மானித்து மக்கள் மத்தியிலிருந்து அவற்றை வசூல் செய்வதற்கென ஒரு நிறுவனமாக 'ஏரிவாரியம்' தொழிற்பட்டிருந்தமையைக் காண்கின்றோம். இச்சமூக ஒன்றுகூடல் மையத்தினை அறுவர் கொண்ட அங்கத்தினர் குழு ஒன்று தேர்வு முறை மூலம் தேர்ந்தெடுக்கப்பெற்று '360 நாளும் நிரம்ப' ஊழியஞ்செய்வதற்கு நியமிக்கப்பட்ட செய்தியை 1ம் பராந்தகச் சோழனது உத்தரமேரூர்க் கல்வெட்டினால் அறிகின்றோம். (Subramaniam, N. 1985) தற்காலத்தில் மாநகரப் பகுதிகளில் Water Tax முறை அறவீடு செய்வது போன்று பாய்ச்சப்படும் நீரின் அளவை ''போகம் அல்லது பயிர்ப்போகம்' அளவீடு செய்து, சோழர் காலத்தில் கோயில்களின் முகாமையில் 'ஏரிவாரியப் பெருமக்கள்' நீர்வரியைச் சேகரித்து கோவிலின் பெயரில் வரியிலிட்டார்கள். அத்தொகை பின்னர் மத்திய அரசு அக்கோவிலுக்கு வருடா வருடம் வழங்கிய மானியத் தொகையிலிருந்து மீளப் பெற்றுக்கொள்ளப்பட்டமையை சாசனப் பதிவுகள் குறிப்பிடுகின்றன. இவ்வாறு பேரரச நிர்வாக நடவடிக்கைகளுக்கும் சேவைத்துறை நடவடிக்கைகளுக்கும் வேண்டிய பொருளீட்டம் (Income from Water Resources) நீர் வளங்களிலிருந்தும் பெறப்பட்டமையைக் காண்கின்றோம்.

சோழப்பேரரசின் பண்பாட்டுமயமாக்கத்திற்குரிய (Cultural assimilation) மேற்கட்டுமானப் பணிகள் தீபகற்ப இந்தியாவிற்குள்ளும், கடல்கடந்த நாடுகளான இலங்கை, இந்தோனேசியநாடுகள், இந்தோசீனநாடுகள் மற்றும் மாலைதீவுகள் பழந்தீவு பன்னீராயிரம் (அந்தமான் - நிக்கோபார் தீவுக்கூட்டங்கள்) முதலானவற்றிலிருந்து சேகரிக்கப்பட்ட செல்வங்களின் ஈட்டத்தைக்கொண்டே நிறைவேற்றப்பட்டன என்பதனைச் சாசனச்சான்றுகள் வாயிலாக உணரமுடிகிறது. ஈழத்திலிருந்து இலுப்பைப்பால் தஞ்சாவூருக்கு ஏற்றுமதியான செய்தியை தஞ்சைப்பெரிய கோயில் கல்வெட்டுக்களினால் அறிகின்றோம். இலுப்பைப்பால் என்பது இலுப்பெண்ணெய் ஆகும். அரண்மனைகளிலும் கோயில்களிலும் விடிய விடிய ஒளியேற்றப்படுவதற்குரிய எரிபொருளாகப் பயன்படுத்தப்பட்டது இலுப்பெண்ணெயே ஆகும். மன்னாரிலுள்ள இலுப்பைக்கடவை ஊடாக மாந்தைத்துறைமுகத்தில் அமைக்கப்பட்ட பெருந்தொட்டிகளில் இலுப்பெண்ணெய் சேகரிக்கப்பட்டு, தஞ்சாவூருக்கு ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டது. கூடவே 'பூநகர்' என்றழைக்கப்பட்ட பூநகரியிலிருந்தும் பெருந்தொகையான மலர்கள் தஞ்சாவூருக்கு மாந்தைத்துறை முகத்தினூடாக ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டிருக்கலாம் எனவும் கருதப்படுகிறது.

சோழப்பேரரசர்கள் பின்பற்றியிருந்த கடல் வாணிப முகாமைமுறையானது பல்வேறு வணிக கணங்கள் (Trade Guilds) மூலமாக நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டமையைச் சாசனங்கள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. தீபகற்ப இந்தியாவின் இரு கடற்கரையோர துறைமுக நகரங்கள் யாவும் சோழ வணிக கணங்களின் முகாமைத்துவத்தின் கீழ் நேரடியாகக் கொண்டுவரப்பட்டிருந்தன. இந்நிர்வாக முறைமூலம்

அராபிய வியாபாரக் குழுக்களது வாணிப ஏகபோகமுறை (Monopoly of Trade) தற்காலிகமாக தென்னிந்திய துறைமுக நகரங்களிலிருந்தும், வங்காளவிரிகுடா (சோழவாபி) பரப்பிலிருந்தும் நீக்கப்பட்டிருந்தமையைக் காணமுடிந்தது. தென்னிலங்கையுட்பட இத்தீவின் துறைமுக நகரங்கள் யாவுமே சோழவணிக கணங்களின் ஏகபோகத்திற்குட்பட்டிருந்தமையை தொல்லியற்சான்றுகள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன (Spencer, W. George, 1983, PP. 46 - 65)

இலங்கைத்தீவில் வாணிப நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டிருந்த வணிக கணங்கள் தம்மால் ஈட்டப்படும் 'அந்நியச் செலாவணி' வருமானத் தொகையின் பாதுகாப்புக் கருதியும் அவை சீராக மத்திய அரசினைச் சென்றடையும் பொருட்டுமாக தனித்துவமான படையணிகளையும் வாணிபக் கிடங்குகளையும் (Trade Granaries) உருவாக்கி வைத்திருந்தனர். (Spencer, W. George, 1983, P. 24) பொலன்னறுவையான ஜனநாத மங்களத்தில் கிடைத்த 'வேளைக்காரக்கல் வெட்டு' இச் செய்தியை எமக்கு உணர்த்தி நிற்கின்றது. கடல் வாணிபத்தில் ஈடுபடும்போது கடற்கொள்ளைகளிலிருந்தும், முஸ்லீம் வியாபார மரக்கலங்களின் அச்சுறுத்தல்களிலிருந்தும் தம்மைப்பாதுகாத்துக் கொள்ளவும் வாணிப முயற்சிகளின்போது வணிக கணங்கள் தனித்துவமான குட்டி அரச நிறுவனமாகச் செயற்பட்டுக் கொள்வதற்காகவுமே சிறுசிறு படையணிகளைத் தம்முடன் வைத்திருந்தனர். எவ்வாறெனினும் சோழர்கால வாணிபமுகாமையின் பின்னணியில் கடற்படைப்பலம் பிரயோகிக்கப்பட்டிருந்தது என்பதனைச் சாசனச் சான்றுகள் வெளிப்படுத்தியுள்ளன. மத்திய அரசாங்கத்தில் பேரரசன் ஆணை பிறப்பிப்பது போன்றே அவ்வவ்வணிக கணங்களின் தலைவர்களும் வாணிப உரிமை பூண்ட பிராந்தியங்களில் ஆணை பிறப்பித்து வாணிப முகாமைமூலம் பேரரசனுக்கும் தமக்குமிடையிலான இடைவிடாத தொடர்புகளை உறுதி செய்திருந்தமையைச் சாசனச் சான்றுகள் வாயிலாகக் கண்டுகொள்ள முடிகிறது. இம்முறையை 'முகாமையில் பன்முகப்படுத்தப்படல்' (Decentralization of Management) என்று தற்காலத்தில் குறிப்பிடுவர்.

அரச ஆணையும் முகாமையும்;-

சோழப் பேரரசர்களது ஆணை முறையைப் பார்க்கும்போது நிலமானிய சமூக முறைமையின் இறுக்கத்தினையும் அவ்வாணையை நடைமுறையில் செயற்படுத்திய நிறுவனங்களின் அதிகார ஒழுங்கு முறையையும் அதிகார வரம்புகளையும் நன்கு கண்டுகொள்ள முடிகிறது. முதலாம் இராஜராஜனின் பெரியலெய்டன் செப்பேட்டிலுள்ள ஆணைப்பொறிப்பு இதற்குச் சிறந்தவோர் எடுத்துக்காட்டாகும். இச்செப்பேடு கி.பி. 1006ஆம் ஆண்டில் நாகபட்டினத்தில் எடுப்பித்த (கட்டப்பட்ட) சூடாமணி பன்ம விகாரத்துக்கு வேண்டும் நிவந்தக் கொடையை அத்தாட்சிப்படுத்துவதற்காக குறிப்பிட்ட கிராமங்களிலுள்ள வருமானங்களையும், இறைநிலங்களையும் அவற்றின் அளவுகளையும் தேறிய தேசிய வருமானத் தொகையிலிருந்து (திரட்சியிலிருந்து) விடுவிக்கப்பட்ட பின்னர் 'பள்ளிச் சந்தமாக' (இறையிலியாக) விகாரைக்கே வழங்குமாறு பேரரசன் இராஜராஜன் விடுத்த ஆணையை அதிகார பூர்வமாக வெளிப்படுத்துவதன் பொருட்டு பொறிக்கப்பட்டதாகும். இப்பொறிப்பின் முதற்பகுதி பின்னிணைப்பில் தரப்பட்டுள்ளது.

இங்கு கொடுக்கப்பட்ட சாசனப் பாடப்பகுதியானது குறிப்பிட்ட அச்செப்பேட்டின் தொடக்கமாகும். சாசனம் பொறிக்கப்பட்டதன் நோக்கமும் விடயதானமும் இப்பாடப் பரப்பிலிருந்து தொடர்ந்து பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. அவற்றினூடாக சோழப்பெரும் பேரரசில் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்ட உயர் அதிகார முகாமையும் அவற்றின் இறங்குவரிசை ஒழுங்கினையும் இங்கு கொடுக்கப்பட்டுள்ள

சோழப் பேரரசின் சேவைத்துறை முகாமைத்துவமுறையினுள் நூலகங்கள், கல்விமையங்கள் (பல்கலைக்கழகங்கள்) ஆதுலர்சாலைகள் (வைத்தியசாலைகள்) என்பன உட்பட்டிருந்தமையைத் சாசனச் சான்றிகள் வாயிலாகக் காண்கின்றோம்.

இக்காலப்பகுதியில் வெளியிடப்பட்டிருந்த பெருந்தொகையான மெய்க்கீர்த்திச் சாசனங்களிலிருந்தும், தமிழ்மொழியில் படைக்கப்பட்ட காவிய இலக்கியங்களிலிருந்தும் இலக்கண நூல்களிலிருந்தும் மக்களுக்கான சேவைத்துறை மையங்களைப்பற்றி அறிய முடிகிறது. சோழர் காலத்தில் வெளியிடப்பட்ட தாமிர சாசனங்களிலிருந்தும். வீரராசேந்திர சோழனது திருமுக்கூடல் கல்வெட்டிலிருந்தும் அங்கு பின்பற்றப்பட்டிருந்த கல்விமுறைகள், கல்விப்போதனை, பாடங்கள் சட்டர்கள் (ஆசிரியர்கள்) மாணிகள் (மாணவர்கள்) பற்றிய பல்வேறு தகவல்களை ஒன்றுதிரட்ட முடிகிறது. காந்தளூர்ச்சாலை,(படையணிப் பகுப்புப்பற்றிய கல்விக்கூடம்) ஜனநாதன் மண்டபம், (பல்கலைக்கழகம்) காஞ்சி, (மதக்கல்விக்கூடம்) என்பன மத்திய அரசின் நேரடியான கண்காணிப்புக்குள் கொண்டு வரப்பட்ட சோழர்காலக் கல்விமையங்களாகும். இவற்றுடன் இணைந்தே பாரிய நூலகங்களும் அமைக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்பது வெளிப்படை.

> ''ஜனநாதன் மண்டபத்தில் ரிக் வேதம் ஓதுவிப்பான் ஒருவனுக்கு நாள் ஒன்றுக்கு நெல் பதக்கும் யசுர் வேதம் ஓதுவிப்பான் ஒருவனுக்கு நாள் ஒன்றுக்கு நெல் பதக்கும் இவர்கள் இருவருக்கும் பேரார்காசு நாளாக்கா செட்டும் வியாகரணமும் ரூபாவதாரமும் வக்கணிக்கும் பாட்டன் ஒருவனுக்கு நாள் ஒன்றுக்கு நெல் தூணியும் காசு பத்தும் ரிக்க வேதம் ஓதும் பிராமணர் பதின்மரும் வியாகரணமும் ரூபாவதாரமுங் கேட்கும் பிராமணரும் சாத்திரர் இருபதின்பரும்......''
>
> *(வீரராசேந்திர சோழனின் திருமுக்கூடல் கல்வெட்டு)*

> ''இம்மண்டபத்துண்ணும் சாத்திரர்க்குங் கிடைகளுக்கும் பணிசெய்யும் பெண்டுகள் இருவருக்கு பேரால் நெல்லு நானாழியாக நாள் ஒன்றுக்கு நெல் குறுணியும் பேரார்காசொன்றாகக் காசு இரண்டும் சாத்திரர்களுக்கும் கிடைகளுக்கும் ஆதுலர்க்கும் கிடக்கப்பாய் எழுபத்தைஞ்சுக்கு காசு இரண்டும் கிடைகளுக்கும் சாத்திரர்க்கும் தலைகாட்டச் சனி ஒன்றுக்கு எண்ணெய் இருநாழியாக......''
>
> *(வீரராசேந்திர சோழனின் திருமுக்கூடல் கல்வெட்டு)*

> அ. ''அறுபது பிராயத்திற்கு உள் முப்பது பிராயத்திற்கு மேல் பட்டார் வேதத்திலும் சாஸ்திரத்திலும் காரியத்திலும் நிபுணர் எனப்பட்டிருப்பாரை .....''
>
> ஆ. ''எழுபது பிராயத்தின் கீழ் முப்பத்தைந்து பிராயத்தின் மேற்படாதார் மந்திரப் பிராமணம் வல்லான் ஒதுவித்து அறிவானை குடவோலை இடுவதாகவும் அரைக்கானிலமேயுடையானாயினும் ஒரு வேதம் வல்லான் ஆய் நாலு பாஸ்யத்திலும் ஒரு பாஸ்யம் வக்கணித்து அறிவான்.....''
>
> *(முதலாம் பராந்தகச் சோழனது உருத்திரமேரூர் கல்வெட்டுக்கள்)*

இவ்வாறாகச் சோழர்கால சமூக நிறுவனங்கள் பலவும் (தொழிற்பட்டிருந்த முறைமையின் அடிப்படையில்) பிராமணீய வாழ்வுமுறையின் சிறப்பியல்புகளை வெளிப்படுத்தும் விதத்தில் அமைந்த சமூகசட்ட

அமைந்தது. பக்தி என்ற வடிவம் மக்களுக்கு கொந்தளிப்பற்ற ஒரு நிலையைக் கொடுத்தமையினால் அரச அதிகாரங்களை அமைதியாக மக்கள் மத்தியில் பகிர்ந்துகொள்வதற்கு பெருங்கோவிலகள் உதவியிருந்தனதன என்பதில் ஐயம் எழவே முடியாது. இங்கு பெருங்கோவில்கள் என்று குறிப்பிடப்படுவது கோவிலடிமைகளைச் சொத்தாகக் கொண்டுள்ள நிறுவனங்களையே ஆகும். தஞ்சைப் பிருஹதீஸ்வரர் நிறுவனத்தில் 400 தேவதாசிகள் அடியார்களுக்கு ஊழியம் செய்தமைபற்றிச் சாசனச்சான்றுகள் குறிப்பிடுகின்றன.

'கோவில்கள் இவ்வாறு நிலவுடமை அமைப்பாக மக்களுடைய வாழ்வோடு நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருந்தமையால் பெரும்பாலும் எல்லாநாட்டு மன்னர்களும் படையெடுப்புக் காலங்களிற்கூட கோவில்களின் சொத்துக்களை மாற்றவோ எடுக்கவோ முன்வரவில்லை. மன்னர்களது நாடு - இனம் - சமயம் - நம்பிக்கைகள் யாவற்றையும் கடந்து - யாவற்றுக்கும் அப்பாற்பட்ட வலிமைவாய்ந்த நிலவுடமை நிறுவனங்களாகக் கோவில்கள் நின்று நிலவின.' (ராசகுமார், மே. து. 1978, பக் 138.)

நிலவுடமை அமைப்பின் சார்பில் ஆட்சியில் இருந்த அரசன் நிலவுடமை நிறுவனமான கோயில்களின் செயற்பாடுகள், பணிகள், உற்பத்தி, உற்பத்திப்பங்கீடு என்று அனைத்தையும் முறைப்படுத்தி ஒழுங்குசெய்ய எடுத்த நடவடிக்கைகளும் செய்த மேற்பார்வைகளும், நடத்திய விசாரணைகளும், விதித்த கட்டுப்பாடுகளும், பிறப்பித்த ஆணைகளும் இயற்கையான செயல்களாகும். (ராசகுமார், மே.து; 1985 பக் 143).

கல்வித்துறை முகாமையின் மையங்கள்: சரஸ்வதி பண்டாரம்.

சமூக வாழ்வின் உயரிய - சீரிய பண்புகளையும் சிந்தனைகளையும் ஒருமுகப்படுத்தி குறிப்பிட்ட சமூக நிறுவனங்களினூடாக சமூக வாழ்வினை நெறிப்படுத்துகின்ற பணிகளில் சோழர் கா்லத்தில் சரஷ்வதி பண்டாரங்கள் என்றழைக்கப்பட்ட ஆவணசாலைகள் அல்லது நூலகங்களும் அவற்றுடன் இணைந்து காணப்பட்டிருந்த பல்கலைக்கழகங்களும் தொழிற்பட்டிருந்தமைக்கா்ன சாசனச்சான்றுகளையும் கண்டுகொள்ள முடிகிறது. நிலமானிய சமூக அமைப்பு முறையில் கல்வியறிவினையும் எழுத்தறிவினையும் பெற்றிருந்த மக்கள் நிச்சயமாக சமூகக்கட்டமைப்பில் மேற்றரத்தினைச் சார்ந்தவர்களாயிருப்பர். சோழர் காலத்தினைப் பொறுத்த வரையிலும் இக்கருத்து விதிவிலக்கானதல்ல. பிராமணீய செல்வாக்கு மிக்க கல்வித்துறைப் பாடவிதானங்கள் அமுல்படுத்தப்பட்டு சோழர்காலக் கல்விமுறையினரல் பெற்ற பயன்பாடு அரச இயந்திரத்தின் முகாமையை வழிநடத்திச் சென்றவர்களுக்கே கிடைத்தது. சமூகத் தொடர்பு மையங்களிலும், நிர்வாக அலுவலகங்களிலும் முடிவுகளை மேற்கொள்ளும் தகுதியிருந்தவர்கள்தான் முகாமையின் மேல்மட்டத்திலும் இருப்பவர்களாகக் காணப்பட்டனர். பொதுவாக சோழர் காலத்தில் சமூக முடிவுகளை எடுத்தவர்கள் பிராமணக் குலத்தவர்களாகக் காணப்பட்டனர். எனவே சோழர் காலத்துக் கல்வி முறையிலும் அவர்களே பெரும் செல்வாக்குமிக்க அங்கத்தினர்களாக கல்வியைப் போதிப்பவர்களாக அதே கல்வியின் விளைவுகளை அனுபவிப்பவர்களாக அமைவதற்கு வாய்ப்பாயிற்று. பிராமணீய கல்வியாளர்களினால் - தலைவர்களினால் மேற்கொள்ளப்பட்ட தீர்மானங்களும் முடிவுகளும் பெருமளவுக்கு பிராமணீய சமூகத்திற்கு சாதகமானதாகவே மேற்கொள்ளப்பட்டது. (Self Security System) ஏனென்றால் தீர்மானங்

களும் முடிவுகளும் வேளான் சமூகத்தினரை நோக்கியே எடுக்கப்பட்டது என்பதே யதார்த்தம்.

தமக்குச் சொந்தமில்லாத மனைகளிலும், காணிகளிலும் இருந்து பயிர்ச் செய்கைத் தொழிலில் ஈடுபட்டவர்கள் இவ்வேளான் வர்க்கத்தினராவர். இவர்கள் தமது ஜீவியக் காலப்பகுதியை வரி செலுத்துவதற்காகவே வாழ்ந்து கழித்து, தமது வாழ்க்கையை முடித்துக்கொண்டவராவர். இப்பெருமக்கள் எவ்விதத்திலும் அரச இயந்திரத்தின் முகாமைத்துவ நடவடிக்கைகளில் பங்குகொள்வதற்கு சட்டரீதியாகவோ - சம்பிரதாய ரீதியாகவோ சோழர்காலத்தில் இடமளிக்கப் பட்டிருக்கவில்லை. இறையிலி நிலங்களில் வாழ்ந்த பெருமக்களே (பிராமணர்) சொந்தமாக நிலம் வைத்திருப்பதற்கும் சொந்த மனையில் அகம் எடுத்திருப்பதற்கும் (மனைவியுடன் வாழ்வதற்கும்) சோழர் கால மானியச்சமூக அமைப்பு முறை இடங்கொடுத்திருந்தது. எனவே அவர்களே கல்வியறிவு பெற்ற வர்க்கத்தினராகவும் - தலைமைத்துவம் தேர்ந்த அங்கத்தினராகவும் விளங்கி சிறந்தவொரு கல்வி முகாமைமுறையூடாகப் பேரரச நிர்வாக - சமூக முகாமைகளில் பங்கு கொள்வதற்கும் வாய்ப்புக்களைத் தேடிக் கொண்டனர். இவ்வாய்ப்புக்களுக்கான (சோழர்காலச் சமூக அமைப்பில்) சட்டரீதியான அந்தஸ்தினை (வியவஸ்த்தையாக) மத்திய அரசினுடைய அங்கீகாரத்துடன் அச்சமூகம் பெற்றிருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இதற்குச் சிறந்தவோர் எடுத்துக்காட்டாக விளங்குவது 1ம் பராந்தகச் சோழனது உத்தரமேரூக் கல்வெட்டுக்கள் ஆகும்.

முதலாம் பராந்தகக் சோழனது 12ஆம், 14ஆம், 15ஆம் ஆட்சியாண்டுக்குரிய உத்தரமேரூக் கல்வெட்டுக்கள் பிராமணியக் கல்வி முறையின் தேவையை முக்கியத்துவத்தினை வெளிப்படுத்துகின்றன. அரச முகாமையில் பங்குகொள்ள விரும்பும் ஓர் அங்கத்தவர் கொண்டிருக்க வேண்டிய கல்வித்தகைமை, பொருளாதாரத் தகைமை, மற்றும் தனிப்பட்ட நடத்தைகள் பற்றிய சான்றிதல்கள் தொடர்பான சட்டவரைபுகளைப் பற்றியதாக இக்கல்வெட்டின் உள்ளடக்கம் காணப்படுகிறது இயல்பாகவே பிராமணிய சமூகத்தவர்கள் கொண்டிருககும் வேதகாலக் கல்வி பற்றிய பாடவிதானங்களே கல்வித் தகைமையாக இங்கே கொடுக்கப்பட்டிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இத்தகைய பாடவிதானங்களை உள்ளடக்கிய வகையில் நூலகங்கள் பல உருவாக்கப்பட்டு, அவை கோவில்களை அண்டியோ அல்லது அரண்மனைகளைச் சார்ந்தோ அல்லது உள்ளூர் நிர்வாக மையங்களைத் தழுவிய வகையிலோ மக்கள் தொடர்பு மையங்களாக விளங்கி வந்திருக்கின்றன. இதே நூலகங்கள் ஆவணசாலைகளாகவும் செயற்பட்டு வந்தமைக்கான சான்றுகளும் கிடைத்துள்ளன. ''கல்லிலும் செப்பிலும் வெட்டிக் கொள்க'' என்ற மன்னனுடைய ஆணையின்படி பொறிக்கப்பட்ட வியவஸ்தைகள் (சட்டதிட்டங்கள்) மற்றும் மானியங்கள் சம்பந்தப்பட்ட பதிவுகளின் ஒவ்வொரு பிரிவும் இவ் ஆவணசாலைகளில் வைத்துப் பாதுகாக்கப்பட்ட செய்திகளும் எமக்குக் கிடைத்துள்ளன. இத்தகைய ஆவணசாலைகள் சோழர்காலத்தில் ''சரஸ்வதி பண்டாரங்கள்'' எனக் குறிக்கப்பட்டன. மனித சிந்தனைக்கும், செயற்திறனுக்கும் பயிற்சி கொடுத்த களங்களாக விளங்கிய சரஸ்வதி பண்டாரங்களின் முகாமைக்குரிய தலைமைப் பொறுப்பினை வகித்தவர்களும் பிராமணர்களே. தென்னாசியாவில் கோவில்கள் மக்களுடைய வாழ்வு முறையின் உயிர்நாடியாக விளங்கியமைபோன்று அவையே ஆவணக்காப்பகங்களாகவும். நூலகங்களாகவும் செயற்பட்டிருந்தமையினால் பிராமணக் குலத்தவர்களே அவற்றை நிர்வகிப்பதற்கும் வாய்ப்பாயிற்று.

சோழர் காலத்தில் தமிழகத்தில் ''சரஸ்வதி பண்டாரம்'' என்று அழைக்கப்பட்ட சமூகநிறுவனம் புத்தக - ஏட்டுச் செல்வங்களையும், தாமிர – கற்சாசனப்

பொறிப்புகளின் பிரதிகளையும் ஒருங்கே கொண்டமைந்து விளங்கியதன் பின்னணியில் விகிதர்களையும் நூலகங்களையும் அவற்றை பாவனையாளர்களுக்கு கிடைப்பதற்கு உடன்உதவிய உதவியாளர்களையும் அங்கத்தினர்களாகக் கொண்டிருக்கும் என்பதில் சந்தேகம் எழ வாய்ப்பில்லை. 'சரஸ்வதி பண்டாரம்' என்ற சொற்பிரயோகம், சாசனக் குறிப்புகளின்படி நூலகர் என்ற அந்தஸ்தினை குறிப்பவருக்கே வழங்கப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்பது தெரிய வருகின்றது. சமய நூல்கள் அல்லாமல், சிறப்புமிக்க இலக்கண இலக்கியங்களின் சுவடிகளும் கோயிலில் சரஸ்வதி பண்டாரங்களினால் போற்றிக் காக்கப்பட்டன. (கிருஷ்ணராசா, செ, 1988, பக் 4).

பொதுவாகவே இந்திய வாழ்க்கை முறையானது வருணாசிரம - தர்மமுறையினதும் குரு - சீட பரம்பரையினதும் தொடராக அமைந்தமைபோன்று ஆவண சாலை தொடர்பான முகாமைத்துவ நெறியும் பிராமண வர்க்கத்திடமே ஏக போகமாக அமைந்து காணப்பட்டது என்பதில் வியப்பில்லை. சோழர்காலத் தமிழக நூலக நடவடிக்கைகளும் இதற்கு விதிவிலக்கல்ல. கல்வி நிலையங்களை நிர்வகிப்பவர்களாக - நூலகங்களை பரிபாலிப்பவர்களாக, சமஸ்கிருத மொழியூடான கல்விப் பாடப் பரப்பினை போதிப்பவர்களாக முகாமைநெறிக்குரிய பயிற்சியினை அதிகாரிகளுக்கு வழங்குபவர்களாக பிராமணியத் தலைமை காணப்பட்டதன் காரணத்தினால் சோழர்காலத் தமிழகத்தில் பிராமணவர்க்கத்தினர் பல சலுகைகளையும் அனுபவித்த குலத்தினராக வாழமுடிந்தது. நம்பியாண்டார் நம்பி ஒரு முகாமைத்துவ நிபுணர். ஆவர்.

சோழப் பேரரசில் முதலாம் இராஜராஜனது ஆட்சிக்காலத்தில் (கி.பி 985 - 1014) இதுவரைக்கும் சரஸ்வதி பண்டாரங்களால் வகைப்படுத்தப்படாது சேமித்து வைக்கப்பட்டிருந்த ஏட்டு இலக்கியங்கள் எல்லாவற்றையும் வகையீடு (Catalogue) செய்து, வாசகர்களின் (அடியார்களின்) பாவனைக்காக கிடைக்கச்செய்யும் பொறுப்பினை திருநாரையூரைச் சேர்ந்த நம்பியாண்டார் நம்பி என்பவரிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டிருந்தது. இப்பணி மாமன்னன் இராஜராஜனாலேயே நேரிடையாக நம்பியாண்டார் நம்பியிடம் ஒப்புவிக்கப்பட்டிருந்தமையை நோக்கும்போது இவர் இக்காலத்தில் நூலக முகாமையில் (Library Management) நன்கு தேர்ச்சி பெற்றிருந்தார் என்பது தெரியவருகிறது. இசை இலக்கியத்திலும் நன்கு ஆழ்ந்த புலமை கொண்டிருந்த நம்பியாண்டார் நம்பி தில்லையம்பலத்திலே பல்லவராட்சிக் காலம் தொடக்கம் சேமித்து வைக்கப்பட்டிருந்த தேவார - திருப்பதிகங்களைத் தாங்கிய ஏடுகளை நூலாசிரியர் பகுப்பு முறையின் அடிப்படையில் (Auther Catalogue) ஒழுங்குசெய்து அவற்றை வாசகர்களின் (அடியார்களின்?) பாவனைக்காக அக்கோவிலின் சரஸ்வதி பண்டாரத்திலும், அவற்றின் பிரதிகளை கல்விக்கூடங்களிலும், ஏனைய ஆவணசாலைகளிலும் பாதுகாத்து வைப்பதற்கு ஏற்பாடுகளைச் செய்திருந்தார் என அறிய முடிகின்றது. ஓலைச் சுவடிகளில் பதியப்பட்டிருந்த தேவார இலக்கியங்களை பன்னிரு திருமுறைகளாக வகுத்தது மட்டுமன்றி அவற்றை ஆசிரியர் பகுப்பு முறையின் அடிப்படையிலும் செய்யுள் வடிவ அமைப்பின் அடிப்படையிலும் பாகுபாடு செய்து, வகைப்படுத்திக் கொடுத்த நிகழ்வு நூலகமுகாமைத்துவ வளர்ச்சி நிலையையே கோடிட்டுக் காட்டுகின்றது. '' இவ்வாறு பல ஆண்டுகட்கு முன்பே சைவமன ஆர்வ மாட்சிமையுடன் வளர்ந்த இலக்கியம் இராஜராஜன் காலத்தில் உயிர்த்துலக்கம் பெற்று வாழும் இலக்கியமாக வளர்கின்ற இலக்கிய உணர்வுக்கு இராஜராஜன் வழிகாட்டினான் '' என்று கூறப்படுவதும் சோழர்கால முகாமைத்துவத்துறை வளர்ச்சியின் விளைவே.

சோழர்காலக் கல்வெட்டுக்களில் நூலகங்கள், கல்விச்சாலைகள், ஆதுலர்சாலைகள் (வைத்தியசாலைகள்) பற்றிய குறிப்புக்கள்;–

சோழப் பேரரசின் சேவைத்துறை முகாமைத்துவமுறையினுள் நூலகங்கள், கல்விமையங்கள் (பல்கலைக்கழகங்கள்) ஆதுலர்சாலைகள் (வைத்தியசாலைகள்) என்பன உட்பட்டிருந்தமையைச் சாசனச் சான்றுகள் வாயிலாகக் காண்கின்றோம்.

இக்காலப்பகுதியில் வெளியிடப்பட்டிருந்த பெருந்தொகையான மெய்க்கீர்த்திச் சாசனங்களிலிருந்தும், தமிழ்மொழியில் படைக்கப்பட்ட காவிய இலக்கியங்களிலிருந்தும் இலக்கண நூல்களிலிருந்தும் மக்களுக்கான சேவைத்துறை மையங்களைப்பற்றி அறிய முடிகிறது. சோழர் காலத்தில் வெளியிடப்பட்ட தாமிர சாசனங்களிலிருந்தும், வீரராசேந்திர சோழனது திருமுக்கூடல் கல்வெட்டிலிருந்தும் அங்கு பின்பற்றப்பட்டிருந்த கல்விமுறைகள், கல்விப்போதனை, பாடங்கள் சட்டர்கள் (ஆசிரியர்கள்) மாணிகள் (மாணவர்கள்) பற்றிய பல்வேறு தகவல்களை ஒன்றுதிரட்ட முடிகிறது காந்தளூர்ச்சாலை,(படையணிப் பகுப்புப்பற்றிய கல்விக்கூடம்) ஜனநாதன் மண்டபம், (பல்கலைக்கழகம்) காஞ்சி, (மதக்கல்விக்கூடம்) என்பன மத்திய அரசின் நேரடியான கண்காணிப்புக்குள் கொண்டு வரப்பட்ட சோழர்காலக் கல்விமையங்களாகும். இவற்றுடன் இணைந்தே பாரிய நூலகங்களும் அமைக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்பது வெளிப்படை.

''ஜனநாதன் மண்டபத்தில் ரிக் வேதம் ஓதுவிப்பான் ஒருவனுக்கு நாள் ஒன்றுக்கு நெல் பதக்கும் யசுர் வேதம் ஓதுவிப்பான் ஒருவனுக்கு நாள் ஒன்றுக்கு நெல் பதக்கும் இவர்கள் இருவருக்கும் பேரார்காசு நாளாக்கா செட்டும் வியாகரணமும் ரூபாவதாரமும் வக்கணிக்கும் பாட்டன் ஒருவனுக்கு நாள் ஒன்றுக்கு நெல் தூணியும் காசு பத்தும் ரிக்க வேதம் ஓதும் பிராமணர் பதின் மரும் வியாகரணமும் ரூபாவதாரமுங் கேட்கும் பிராமணரும் சாத்திரர் இருபதின்மரும்......''

(வீரராசேந்திர சோழனின் திருமுக்கூடல் கல்வெட்டு)

''இம்மண்டபத்துண்ணும் சாத்திரர்க்குங் கிடைகளுக்கும் பணி செய்யும் பெண்டுகள் இருவருக்கு பேரால் நெல்லு நானாழியாக நாள் ஒன்றுக்கு நெல் குறுணியும் பேரார்காசொன்றாகக் காசு இரண்டும் சாத்திரர்களுக்கும் கிடைகளுக்கும் ஆதுலர்க்கும் கிடக்கப்பாய் எழுபத்தைஞ்சுக்கு காசு இரண்டும் கிடைகளுக்கும் சாத்திரர்க்கும் தலைகாட்டச் சனி ஒன்றுக்கு எண்ணெய் இரு நாழியாக.... ''

(வீரராசேந்திர சோழனின் திருமுக்கூடல் கல்வெட்டு)

அ. ''அறுபது பிராயத்திற்கு உள் முப்பது பிராயத்திற்கு மேல் பட்டார் வேதத்திலும் சாஸ்திரத்திலும் காரியத்திலும் நிபுணர் எனப்பட்டிருப்பாரை .....''

ஆ. ''எழுபது பிராயத்தின் கீழ் முப்பத்தைந்து பிராயத்தின் மேற் படதார் மந்திரப் பிராமணம் வல்லான் ஒதுவித்து அறிவானை கு டவோலை இடுவதாகவும் அரைக்காணிலமேயுடையானாயினும் ஒரு வேதம் வல்லான் ஆய் நாலு பாஸ்யத்திலும் ஒரு பாஸ்யம் வக்கணித்து அறிவான்.....''

(முதலாம் பராந்தகச் சோழனது உருத்திரமேரூர் கல்வெட்டுக்கள்)

இவ்வாறாகச் சோழர்கால சமூக நிறுவனங்கள் பலவும் (தொழிற்பட்டிருந்த முறைமையின் அடிப்படையில்) பிராமணீய வாழ்வுமுறையின் சிறப்பியல்புகளை வெளிப்படுத்தும் விதத்தில் அமைந்த சமூகசட்ட

ஒழுங்குவிதிகள் பேணப்பட்டு-காப்பாற்றப் படுவதற்குரிய நோக்கில் அவை சேவை யாற்றியிருந்தமையைக் காண்கின்றோம். 'தனியொரு அந்தணருக்கோ அல்லது பலருக்கோ இவ்வாறு பிரமதேய உரிமை வழங்கப்படுவது உண்டு. அவ்வூரின் வருவாய் முழுவதும் அவ்வந்தணர்களையே சாரும். நாற்பதினாயிரம் அந்தணர்களுக்குப் பிரமதேய உரிமை வழங்கப்பட்ட செய்தியொன்று வீரராஜேந்திர சோழன் காலத்து கல்வெட்டொன்றால் புலனாகிறது. தமிழ் இலக்கிய இலக்கணங்களைக் கற்றுவல்லவராய்த் திகழ்ந்த தமிழ் அறிஞர்களுக்கு இவ்வாறு பிரமதேய உரிமை வழங்கப்பட்டதாகக் கல்வெட்டாதாரம் எதுவுமில்லை. விரல்விட்டு எண்ணுகின்ற அளவில் ஒருசில தமிழ் அறிஞர்கள் தாம் இயற்றிய தலபுராணங்களுக்காக நிலம், விட்டுமனை முதலானவற்றை மானியங்களாகப் பெற்ற செய்திகள் சிற்சில கல்வெட்டுக்களில் காணப்படுகின்றன. அந்தணர்க்கு கொடுக்கப்பட்பட்ட பிரமதேய உரிமையோடு ஒப்பிட்டுப்பார்த்தால் இவை மிகச்சிறிய அளவினதாகும். எனவே, பல்லவர்காலம் முதல் விஜயநகரவேந்தர் காலம் வரையும் வேதம் வல்ல அந்தணர்கள் போற்றப்பட்டதைப்போல் தமிழறிஞர்கள் போற்றப்படவில்லை' (குப்புசாமி, சு. புலவர், 1976, பக் 24.) இதற்கான காரண-காரியத் தொடர்பானது வர்ணப்பாகுபாட்டின் கூரிய முகாமைத்துவக் கட்டமைப்பே ஆகும். புராதன இந்திய சமூகத்தினை அவ்வாறான ஓர் அடிப்படையில் வகுக்கப்பட்ட முறைகூட முகாமைத்துவ ரீதியான ஒரு செயற்பாடே. சோழப்பெரும் பேரரசின் கட்டமைப்பும் இதனையே தழுவி உருவாக்கப்பட்டிருந்தது. இத்தகைய முகாமைத்துவ முறையினால் பாதிக்கப்பட்ட வேளாண் சமூகத்தவர்கள் இறுதியில் அரசுக்கெதிரான வரிகொடா மறுப்பு இயக்கங்களில் ஈடுபட்டு தத்தமது அதிருப்தியை சோழர்காலப் பிற்பகுதிகளில் வெளிப்படுத்தியிருந்தமையினை ஏராளமான சாசனச்சான்றுகள் காட்டிநிற்கின்றன

பஞ்சாயத்து ஒன்றுகூடல்:-

சோழர்காலத்தில் மிகவும் தாழ்ந்த மட்டத்தில் – மிக இலகுவான முகாமைத்துவ அமைப்பாக விளங்கியிருந்த பஞ்சாயத்துமுறை - அல்லது பஞ்சாயத்து ஒன்றுகூடல்முறை உடனுக்குடன் கிராமியப் பொருளாதார அலகுகளுடன் இணைந்த சமூகப்பிரச்சினைகளுக்கு தீர்வுகாண்பதாக அமைந்தது. 'விருத்தர்கள்' என்று அழைக்கப்பட்ட வயதாலும் அனுபவத்தாலும் முதிர்ந்தவர்கள் ஐவரை - அங்கத்துவமாகக் கொண்டிருந்த 'பஞ்சாயத்து' ஊரின் நடுவே ஓர் ஆலமர விருட்சத்தின்கீழ் கூடியிருந்து, அவ்வூர் மக்களால் முறையிடப்பட்ட பிரச்சினைகளைத் தீர ஆராய்ந்து முடிவுகளை எடுத்ததோடு அற்றை நடைமுறைப்படுத்தியும் வந்தது. முதலாம் பராந்தகச் சோழனின் உத்திரமேரூர்க் கல்வெட்டில் அது 'பஞ்சவாரவாரியம்' எனக் குறிப்பிடப்பட்டது; 'குடவோலை' முறையில் அதற்குரிய அங்கத்தினர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட முறையை அக்கல்வெட்டு எடுத்துக்காட்டுகின்றது. சிலர் இவ்வாரியத்தின் பணி 'பஞ்சம் நிலவிய காலங்களில் ஊர்மக்களுக்குப் பஞ்சப்படியாக நெற்தானியம் வழங்குவதே' எனக் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பினும், பஞ்சவரது (ஐவரது) முகாமைமுறையையே இந்நிறுவனம் வெளிப்படுத்தி வந்துள்ளது என்பது தெளிவு.

முடிவுரை:-

தொகுத்து நோக்கும்பொழுது சோழர் காலத்து நிலமானியமுறையின் வயப்பட்ட முகாமைத்துவ நிறுவனங்களான பெரிய கோயில்கள், சபா, ஊர், பஞ்சாயத்து மன்றுகள் மற்றும் ஆவணக்காப்பகங்கள், கல்விச்சாலைகள் என்பன யாவுமே சமூக ஒன்றுகூடல் நிகழ்வுகளுடன் தொடர்புபட்டு சமுதாய வளாச்சிக்கு பங்காற்றியிருந்த அதேவேளையில், வர்ணப்பாகுபாட்டின் இறுக்கமான நிலைப்பேற்றிற்கும் வளமூட்

டம் செய்திருந்தன. இதனால் முகாமைத்துவப் பயிற்சி அந்தணர்க்குரியதொன்றாக அக்குலத்தவர்களுக்குரிய 'ஏகபோகமாக' சோழர்காலத்தில் விளங்கியிருந்ததை சாசனச்சான்றுகள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. ஈழமான மும்முடிச் சோழமண்டலத்தைப் பொறுத்தவரையிலும் இவ்வாறான சமூக ஒன்றுகூடல் மையங்களும் ஆவணசாலைகளும் அமையப்பெற்றிருந்தமைக்கான சான்றுகள் தற்போது கிடைத்துவருகின்றன. யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டின் கண் உள்ள வடமராட்சிப் பரப்பில் 'கோட்டுத்தெரு' என்றழைக்கப்படும் ஒரு மையத்தில் மிகவும் முதிர்ந்த புளியமரம் ஒன்றின் அடிப்பகுதியில் சோழர்காலப்பகுதிக்குரிய நீதி விசாரணைமன்று இருந்தமைக்கான தொல்லியற் தடயங்கள் கிடைத்துள்ளன. [கோட்டாறான மும்முடிச்சோழபுரம் - கேரளத்து நாகர்கோயிற்பகுதி (சேரநாடும். செந்தமிழும் - பக் 120), 'குமரிக்கோடுங் கொடுங்கடல் கொள்ள' (சிலப்பதிகாரம்)] இதேபோன்று யாழ்ப்பாணத்தில் நாயன்மார்கட்டுப் பகுதியில் 'சரஷ்வதி மஹால்' என்றழைக்கப்பட்ட ஒரு புராதன நூலகம் இருந்தமைக்கான சான்றுகளும் காணப்படுகின்றன இவற்றினூடாகப் பிராமணீய முகாமைத்துவ நடவடிக்கைகள் இங்கும் மேற்கொள்ளப்பட்டிருந்திருக்கக்கூடும். எதிர்காலத்தில் மேற்கொள்ளப்பட இருக்கும் ஆய்வுகள் ஊடாக ஈழத்தில் சோழரது முகாமைமுறையின் இயல்புகளைக் கண்டறியலாம். □

பின்னிணைப்பு

ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ கோனேரின்மை கொண்டான்

க்ஷத்திரிய சிகாமணி வளநாட்டு பட்டணக்கூற்றத்து நாட்டார்க்கும் ப்பிரஹமதேயக் கிழவர்க்கும் தேவதானம் பள்ளிச் சந்தக்கனி முற்றூட்டு வெட்டப் பேற்றார் களிலாக்கும் நகற்களிலார்க்கும்.

நமக்கு யாண்டு இருபத்தொன்றாவது நாள் தொண்ணூற்றிரண்டினால் தஞ்சாவூர்ப் புறம்பாடி மாளிகை ராஜாஸ்ரயநில் தெற்கில்

மண்டபத்து நாம் இருக்க

கிடாரத்தரையன் சூளாமணிபன்மன்
ஷத்திரிய சிகாமணி வளநாட்டுப் பட்டணக் கூற்றத்து நாகபட்டணத்நு எடுப்பிக்கின்ற சூடாமணி பன்ம விஹாரத்துப்பள்ளிக்கு வேண்டும் நிவந்தத்நுக்கு.

சஷத்திரிய சிகாமணி வளநாட்டுப் பட்டணக்கூற்றத்து ஆனை மங்கலம் பள்ளிச்சந்தம் இறங்கலுள்பட அளந்தபடி

நீங்கல் நீக்கி நிலந் தொண்ணூற்றேழேயிரண்டுமா முக்காணி முந்திரிகைக்கீழ் மூன்றுமா முக்காணி முந்திரிகைக்கீழ் அரையேயிரண்டு மாவினால்.

இறைகட்டின காணிக்கடன் நெல்லு எண்ணாயிரத்துத் தொளாயிரத்து நாற்பத்து முக்காலே இருதூணிக்குறுணி ஒரு நாழியும்.

கடாத்தரையன் க்ஷத்திரிய சிகாமணி வளநாட்டுப் பட்டனக்கூற்றத்து நாகபட்டனத் தெடுப்பிக்கின்ற சூளாமணி பன்மவிஹாரத்து பள்ளிக்கு இறுப்பதாக.

யாண்டு இருபத்தொன்றாவது முதல் பள்ளிச்சந்த இறையிலியாக வரியிடப்பட்டுக் குடுக்கவென்று நாம் சொல்ல

நம் ஓலை எழுதும் விநோதவளநாட்டு ஆலூர்க்கூற்றத்து விளத்தூர்க் கிழவன் அமுதன் திர்த்தங்கரன்

நம் ஓலை நாயகன் உய்யக் கொண்டார் வளநாட்டு வெண்ணாட்டுக் கேரளாந் தகச் சதுர்வேதி மங்கலத்து கிருஷ்னன் இராமனான மும்முடிச் சோழப்ர ஹ்மாஹ்ராராயனும்.

நித்த விநோத வளநாட்டுப் பாம்புணிக்கூற்றத்து அரை சூருடையான் ஈராயிரவன் மும்முடிச்சோழ போசனும்

அருமொழித்தேவ வளநாட்டு நென்மலிநாட்டுப் பருத்திக்குடையான் வேளாளனுத்தம சோழனான மதுராந்தக மூவேந்த வேளாளனும் ஒப்பினாலும் புக்க.

நந்திட்டின்படியே வரிவிலிட்டுக் கொள்ள வென்று நம் கருமமாராயும் ஆரூரன்! அரவணையானான பராக்கிரம சோழமூவேந்த வேளாளனும் தத்தன் சேந்தனான செம்பியன் மூவேந்த வேளாளனும்

அருள்குன்றமுடையான் மாப்பேரன் பொற்காரியும். நடுவிருக்கும் புள்ளமங்கலத்துப் பரமேச்வரப்பட்ட சர்வகரதிளாஜியும். கடலங்குடிதாமோதரப்பட்டனும். நம்கருமமா ராயும் க்ஷத்திரியசிகாமணி வளநாட்டுத் திருநறையூர் நாட்டுக்குடையான் பிசங்கன் ஆரூரன் மீனவன் மூவேந்த வேளானும்

அருமொழிதேவ வளநாட்டுப் புரங்கரம்பை நாட்டு வங்க நகருடையன் சங்கர நாராயணனவரங்கனும்.

நடுவிருக்கும் வெண்ணெய் நல்லூர்த் தம் மடிப்பட்டனும் பசலைத் தியம்பக பட்டனும் சொல்ல

புரவுவரிக் கிளிநல்லூர் கிழவன் கொற்றன் பொற்காரியும் கழுமலமூடையான் கொற்றன் தேவடியும்

பழுவூருடையான் தேவ சாத்தனும்

கள்ளி குடையான் அனையன் தனிக்குறவனும் வரிப் பொத்தகம் சாத்தனூர்ருடையான் குமரனரங்கனும்.

பருத்தியூர்க் கிழவன் சிங்கன் வெண்காடனும் இருந்த யாண்டு இருபத்தொன்றாவது நாள் தொர்ண்ணூற்றாறினால் பள்ளிச் சந்தம் இறையிலியாக வரி (யி) லிட்டுக் குடுக்க சிங்களநாட்டுப் பட்டணக் கூற்றத்து ஆனைமங்கலம் அளந்தபடி

நீங்கல் நீக்கி நிலன் தொண்ணூற்றேழேயிரண்டு மாக்காணியரைக்காணி முந்திரிகைக் கீழ் மூன்றுமா முக்காணி முந்திரிகைக்கீழ் அரையேயிரண்டுமாவும்.

பிடிசூழ்ந்து பிடாகை நடப்பி (ப்) பதாகக் கங்காணி நடுவிருக்கும் வெண்ணெய் நல்லூரத் தம்மடிப்பட்டனையும்.

பட்டன் க்ஷத்திரிய சிகாமனி வளநாட்டுத் திருநரையூர் நாட்டு ஸ்ரீசங்க மங்கலமான

அபிமான பூஷணச் சதுர்வேதி மங்கலத்துத் தூற்பில் ஸ்ரீதரப்பட்டனையும். இன்னாட்டு வேளாநாட்டுத் திருநல்லூர் பார்க்குலத்து பற்பநாபபட்டனையும் இவ்வூர் பேரேம புறத்து வெண்ணெப்பட்டனையும் ராசேந்திர சிம்ஹவளநாட்டு கார்நாட்டு தனியூர் ஸ்ரீ வீரநாராயணச் சதுர்வேதி மங்கலத்து வேதை கோமரத்து நந்தீஸ்வரப் பட்டனையும்.

புரவரி கள்ளிக் குடையான் அனையன் தனிக்குறவனையும் பேர்த் தந்தோந் தாங் களும் இவர்களோடு நின்று.

எல்லை தெரிந்து பிடிசூழ்ந்து பிடாகை நடந்து கல்லுங்கள்ளியும் நாட்டி. அறவோலை செய்து போத்தக வென்னும் வாசகத்தால் மந்திரவோலை விளத்தூர் கிழவன் அமுதன் தீர்த்தகரன் எழுத்தினாலும்.
மந்திரவோலை நாயகன் கிருஷ்ணன இராமனான மும்முடிச் சோழப்ரஉறமப்பிர உறமராயனும் அரை சூருடையானிராயிரவன் பல்லவராயனான மும்மடிசோழபோசனும் பருத்திக்குடையான் வேளானுத்தம சோழனான மதுராந்தக மூவேந்த வேளானும் ஒப்பினாலும்.

திருமகள்போலப் பெருநிலச் செல்வியுந்
தனக்கேயுரிமை பூண்(ட)மை மனங் கொளக்
காந்தளூர்ச்சாலை கலமறுத்தருளி
வேங்கை நாடுங் கங்கை பாடியுங்
குடமலைநாடுங் கொல்லமும் கலிங்கமும்
எண்டிசை புகழ்தர ஈழமண்டலமுந்
திண்டறல் வென்றித் தண்டாற் கொண்டு
தன்னெழில் வளர் ஊழியுனெல்லாயாண்டுந்
தொழுதக விளங்கும் யாண்டேய்
செழியரைத் தேசு கொள்
ஸ்ரீகோவிராஜராஜ கேசரிவர்மரான ஸ்ரீராஜராஜதேவற்கு
யாண்டு இருபத்தொன்றாவது.
நாட்டோமுக்குத்திருமுகம்வர
நாட்டோமுக்குத் திருமுகம் கண்டு எதிரெழுந்து சென்று தொட்டு
வணங்கித்
தலைமேல்வைத்து ......''

உசாத்துணை

1. Subramaniam, T. N (Ed) 1953 - 1957. **South Indian Temple Inscriptions**, *Vols I - III, Government of Oriental Manuscripts Library, Government of Tamilnad*

2. நீலகண்டசாஸ்திரி, கே. ஏ. 1966 தென் இந்திய வரலாறு பதிப்பு : தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு, இலங்கை அரச கருமமொழி வெளியீட்டுத்திணைக்களம், கொழும்பு.

3. குப்புசாமி. சு, 1976 வரலாற்று வடிவங்கள், சேகர் பதிப்பகம், சென்னை.

4. ராசகுமார், 1978, தமிழ் ஆராய்ச்சியின் புதிய எல்லைகள் மக்கள் பதிப்பகம், சென்னை.

5. செல்வராஜா. N (Ed) 1979 நூலகவியல் காலாண்டுச் சஞ்சிகை, மலர் 1 இதழ் 1, சோழர்கால நூலக நடவடிக்கைகள், கிருஷ்ணராசா, செ, பக் 1 அயோத்தி நூலக வெளியீடு, ஆனைக்கோட்டை

6. Spencer, W. George, 1983 **The Politics of Expansion**: *The Chola Conquest of Sri Lanka and Sri Vijaya, Madras.*

7. சித்திரலேகா, மௌனகுரு (Ed) 1985 இலங்கையில் இனத்துவமும் சமூக மாற்றமும், இலங்கை சமூக விஞ்ஞானிகள் சங்க வெளியீடு தமிழ்ப்பதிப்பு: யாழ்ப்பாணம்.

8. Subramaniam. N. & Venkatraman, R. 1980 **Tamil Epigraphy** : *a Survey, Madurai*

9. Shanmugam, P. 1987 **The Revenue system of the Cholas**, *(850 - 1279 A. D.) Madras.*